

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

יח.

עין משפט
גר מצוה

פח א ב מיי פ"ה מהל' אכל הלכה ב סמג עשין דרבינן ב' עוש"ט י"ד כ"י ש"ג ספיק' ז: פ"ג א מיי פ"ז מהלכות י"ז אכל הלכה ב ופ"ה מהל' אכל הל' ב' טור ש"ע א"ח ס' תקלה ספיק' ח וטוש"ע י"ד ס' ש"ג ספיק' ח: צ ד מיי פ"ז מהל' י"ט טור ש"ע א"ח ס' תקלה ספיק' ח: צא ה מיי ופ"ג ש"ג טוש"ע ש"ס ספיק' ב: טוש"ע ש"ס ספיק' ב:

ואיסתייעא מילתא דהדרור. תימנה ללמח מדה טובה מרובה וכוה ליה לאתויי הא דאמר עולא בעלמא (ברכות דף יט. ע"ג) לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן שנאמר שמעו דבר ה' **ובגנוסמרי אסור.** פ"י צערוך (ט) שהוא כלי המתוקן לטעול צפרנים וכך שמו ומלשון דגנוסטרס אסור משמע שהיה מתיר צין צתער צין צמספריס ולאו דוקא צפרנים מיהו קאמר בגמרא רבי יוחנן דשקליניהו צשיניו משמע דוקא צשיניו שרי ותימנה לעיל אמרינן הלכה כר' יוסי צמועד לצדרי הכל ושמה רבי יוחנן סצר הלכה כר' יהודה ומפרש טעמא למחמרינן צמועד טפי מצבאל * ולא כרז שיטא צביה דרז ח"ד לאמר דברים המותרין בחולו של מועד אסורין בימי אכלו ורבינו תס פירש דכסס שמותר צשיניו כך מותר לטעול צפרניו [צזון] מחציתיה דכל זה חשוב שינוי לענין שצנת צפ' המלניע (שגמ דף טז:) ושעמתי צסס רבי שמשון צר אצרהס שצחול המועד ומתר לטעול צפרנים לנשי דקמני צירושלמי גצי ועושה לאשה מצשיניה צמועד וחציז נוטלת שצרה וצפרניה וצ"ע צהלכות גדולות נמי אמרינן והאשה מותרת צנטילת שער לאחז צצעה וצראה דצאשה נשואה דוקא קאמר ומיירי צמעצרת סרק על פניה וטפולה צסיד שהוא משום מצשיניו שלל תנוול על צעלה אכל צתספורת ממש אסורה וגס צסס רבינו חייס שעמתי שהיה מתיי נטילת צפרנים צמועד וצהלכות גדולות פוסק (ט) צצעה אסור צגנוסטרס צשיניו מותר לאחז צצעה מותר אף צגנוסטרס ולא ידענא מנא ליה צצרייתא איירי תוך צצעה אל משום דקמני צימי אכלו ה"י קמני ימי אכלו גצי גילות והיינו כל שלשים וקאמר כסס שאסור לגלח צימי אכלו כך אסור לטעול צפרניו צימי אכלו משמע כל שלשים ואי צצרי כר' יוסי יתירו לגמרי וי"ל דצצרי כר' יוסי ומסצדר להו דלפילו רבי יוסי היה אוצק צגנוסטרס תוך צצעה דומיא דמועד או שמה (א) מעשה דשמואל משמע קצת דשקליניהו לטופריה צצטיניהו צצפיה דמיירי תוך צצעה דוקא אמרינן צתר הכי וצגנוסטרס אסור משמע דשמואל לא היה צגנוסטרס ולא אשכחנא דאסר רק תוך צצעה כשהלך רז פנחס לנחמו: **בקישו ממנו שפה.** יש לפרש על ידי שינוי דומיא לצפרנים וצראה דהכא פירוש דוקא חלוק אחד אלל היכא דכצכו לפני הרגל אכל לו אלל חלוק אחד שרי לכצכו צמועד אפילו פשע ולא כצכו לפני המועד כך נראה לי וצתספות מסופק צזה וצראה לי דהכי משמע מדלל מפליג וצראה דגצי אלל לא שרינן קאמין שרינן קאמין לו אלל חלוק אחד שרי לכצכו צמועד אפילו לו אלל חלוק אחד דהא אפילו אס היו לו מצוכצין אסור לצצס מה שאין כן צרגל צ"ע צצכו שצלמה משמרתו צרגל אס מותר לכצק לתנא דלעיל (דף טז:) דמנא כהן ואכל אפילו לתנא דידן אס חל שלישי להיות צציי"ט שאסור צצחיהו עד הערב ופירש צצוקטרס עד הלילה צזון או עד חול המועד צצמניו ואינו מותר לרחוץ מצציי"ט מיהו כשחל צציעי שלו צערצ הרגל דאסור לכצק ולרחוץ כל היום מותר לכצק צרגל וצ"ע אס אמת הוא שמותר מאי טעמא לא תני:

הלכה כרבי יוסי צמועד. דמתיר: איסרע ציה מילתא. צפנחס אהוה (ט) דפנחס הוה אכל: עייל שמואל לישאל ציה טעמא. לצדכר על לצו דפנחס: אינו צדידיה הוה. כלומר אינו היית אכל: מי מוולנה ציה כולי האי. צצצילות דשקלת לטופכך: ואיסרע ציה מילתא. אצילות: שקליניהו לטופריה צצטיניהו לאפיה. זרקניהו מרוב כעס והדר מנכס להו דזורקן רשע: צריה כרוסה לשפסיס. דכתיב ונשתחוה ונשונה אליסס וכן הוה דחזרו תרוייהו: סבור מיניה ידי. מותר צימי אכלו משום דמאיס דרגל לא: גינוסטרס. מצפריס: אין צסס משום מיאוס. מדשקל ליה צשיניה: ואדי ליה לאצראי. ועצרה עלייהו איתמהו אצראי: כיון דאישטני. מההוא דוכתא דהו מעיקרס איתשני ולא מוקי: ומר ווטרא מסני. צצרייתא דצקשו מננוו צפרנים צימי אכלו ולא משמיה דרז יהודה: ואס צקשו ממנו שפה היה מסיר להס. כלומר אלא חוינא לדעמיה אי אכלו לגלח השפה היה מותר להס דאין צסס משום צל תשחית פאלת זקן (ויקרא ט): מוויס לווויס. מסוף הפה לסוף האחר מותר לגלח שהרי מעצבת אכילה ושמיה ומאיס: ולדיני. דאנינא דעמי כל השפה כשפה המעצבת דמי דאנינא לי דעמי: פרמצסות. אמת: אמגושי הוה דכתיב הנה יולא המימה. ממלוקת צכני' שצת (דף טז:) חד אמר חרשי להכי יולא ליאור צצציל מצכספות ואידך אמר גידופי להכי יולא שאומר לי יאורי ואני עשימני: **ט מנפוחו ידים.** שמונצין צהן ידים משום דמאיס: **ט מנפוחו הספוג.** שמונצין צהן עממן כשיולאין מצית המרחץ: **ט ושעלו מעומאסן.** צמועד: **מסני.** דקמני אלו מצכסין אע"ג דאית ליה תרי ומנטיפי אכל מי שאין לו אלל חלוק אחד דכולי עלמא שרי: כלי

(א) עירובין מ. לט"ט ק"י. כ"ב. כ"ו. צכרות מט. חולין (א) וצכרות כ"ב. ס"ב. צ"מ סמ"א. (א) וצכרתין ק"ב. ע"ש. (ד) דה"ה. (א) ע"י פ"י צכרתו מוס' מ"ה. ד"ה שורפן ור"י צסס הערוך. (א) צכרתא ל"ת. (א) וצכרתא וצציי' לתנא. (ח) וצציי' וגס צכרת' שצת ע"ה. ד"ה אמגושי כ"י מוכח דהא שצמרי דרבי. (ט) תענית כ"ט. לעיל. ד. חולין ק"ו. (י) לעיל. ד. (א) כ"ה דשמואל. (א) שייך למתני לעיל. ד. (א) (ג"ו) שייך ש"ס. (א) וצכר נכטר וגכסו אמר רז וצכרתו אסור וע"ש שהאריך.

תורה אור השלם

1. יש רעה ראיתי תחת השמש כשגגה שיצא מלפני השליט:

2. ויאמר אברהם אל עבדיו שבו לכם פה עם החמור ואני והעבד נלכה עד בה ונשתחוה ונשקב אלים: בראשית כ"ב ה' 3. בגורת עירון פתגמא ומאמר קרישין שאלתא עד דברת די ינדעון תייא די שליט עלאה במלכות אנשא ולמן די יצבא יתגבר ושפל אנשים יקום ועלה: די תי' 4. לך אל פרעה בבקר הנה יצא המימה וצבאת לקראתו על שפת הירדן ודמשה אשר נהפך לנחש תקח בידך: שמות טו

הגהות הב"ח

(א) גמ' אהוה דמר שמואל איסרע ליה מילתא: (ב) תוס' ד"ה וצגנוסטרס כ"י וצ"ג פוסק תוך צצעה אסור: (א) בא"ד לו שמה ממועד השמואל משמע קצת מדרשקליניהו לטופריה כ"י אסור משמע דמעשה דשמואל לא היה:

גליון הש"ס

גמ' אהוה עוברה תפיל. ע"י מסתעב דף נט ע"ה מ"ה: לפי: תוס' ד"ה וצגנוסטרס וכו' ולא כרז שישא בריה דרבי אורי: לעיל דף ט"ע:

הגהות הגר"א

[א] גמ' לוי"ט. י"ב הנחה כל מעצבת ר' אמי וצכסה המעצבת. כ"ה גימטא דה"ג וע"י ר"ש"ס. (ועמ"ש רבינו צל"ח ס' תקל"ח):

מוסף רש"י

שורפן חסיד. חסיד עדיף מצדיק. כשקובצין איכא למיחש דהדרי ומנעו (נה) מי שאין לו אלא חלוק אחד. ללא סניא ללא מצכס פמני הענינה, ואפילו ככס לפני המועד מותר לכצק צמועד (תענית כ"ט).

רבינו הגנאל

הלכתא כר' יוסי צמועד ובאבל. לא שצא צפרנים דרגל. אמר רז וצגנוסטרס אסור. אמר רז שמן הוה קאימנא קמיה דר' יוחנן בבי מדרשא. ודומיא דשקליניהו לטופריה צשיניה. וצוקניהו. ש"מ תלת. ש"מ מותר לטעול צפרנים צמועד. וש"מ מצשקליניהו צשיניה. אין בהם משום מיאוס. וש"מ מדרשקליניהו. מותר לזורקן. והתניא ג' דברים נאמרו בצפרנים. קוברן צדיק. שורפן חסיד. וזרקן רשע. מאי טעמא. שצמ העכובר אשה עוברת עליהו ותפיל. ופרקינן אשה בי מדרשא אישתני. אמר רז יהודה אמר רז. וזבא לפני רבי ובקשו ממנו מהו לטעול. וצפרנים. והתיר להם. שמה מויתר לזכות. כלומר. אס שכיבה כולה תקון שרי. אבל קצתה לא. (א) הנחה כל שהיא מעצבת. פ"י אס עשה שפמו והתיר מקצתו שאינו עשוי. כי הנחה מעצבת דמי באכילתו (א) וכיצדא בה. אמר רז נחמן לדידי שפה שפחה מעצבת דמי לי. ואילו כולם שאמרנו בתוך שלשים יום, אבל בשבעת ימי האבל אסור בכלן. שמואל נכנס לבקר פנחס אחיו בימי אביו, וראה צפרניו גדולים. אמר ליה אמאי לא [שקלינן] יהוה. אמר ליה אילו כך היה ימי היות מולדו כולי האי. הרי כשגגה [שורפן] מלפני השליט, ואירע אבל לשמואל. וכנס פנחס אחיו לבקר, שקליניהו לטופריה וצכטיניהו באפיה. א"ל לית לך ברית כרותה לשפתים.

הספרי

הוא אמה וזקנו אמה ופרמשתקו אמה וזרת, לקיים הכתוב ושפל אנשים יקום עליה. ואלו מצכסין צמועד הבא ממדינת הים כו'. אמר ר' יוחנן מי שאין לו אלא חלוק אחד מותר לכצכו בחולו [של מועד]. אינו והתניא אלו מצכסין צמועד הבא ממדינת הים כו' ומשחירו לו חכמים לכצק צמועד, ולא תני מי שאין לו אלא חלוק אחד בהדיהו. ופרקינן [מתני' אע"ג דאית לי תרין ומנטיפי שרי לכצכניהו לכהו]. משמיה דר' יוחנן אמרו כלי פשתן מותר לכצכן צמועד, והני מטפחות דתנינן במתני',

הספרי

פרעה שהיה בימי משה, הוא אמה וזקנו אמה ופרמשתקו אמה וזרת, לקיים הכתוב ושפל אנשים יקום עליה. ואלו מצכסין צמועד הבא ממדינת הים כו'. אמר ר' יוחנן מי שאין לו אלא חלוק אחד מותר לכצכו בחולו [של מועד]. אינו והתניא אלו מצכסין צמועד הבא ממדינת הים כו' ומשחירו לו חכמים לכצק צמועד, ולא תני מי שאין לו אלא חלוק אחד בהדיהו. ופרקינן [מתני' אע"ג דאית לי תרין ומנטיפי שרי לכצכניהו לכהו]. משמיה דר' יוחנן אמרו כלי פשתן מותר לכצכן צמועד, והני מטפחות דתנינן במתני',